

dets Betydning og med et tillidsfuldt Nik bekræftede sin Hustrus Udsagn.

Hansine begyndte nu at fortælle om Sygdommens Begyndelse, dens periodiske Udbrud og om den foregaaende Nats urolige Søvn. Doktoren hørte opmærksomt efter, og hans Ansigt antog et mere og mere tankefuldt Udtryk. Da hun havde endt sin Beretning, bad han om et Lys, og da han havde faaet det tændt, førte han gentagne Gange dets Flamme frem og tilbage foran Guttens Øjne. Derpaa holdt han i nogen Tid begge sine Hænder om hans Baghoved og gav sig endelig med stor Omhyggelighed til at undersøge Partiet bag ved Øret, hvor det viste sig, at Huden var lidt udspændt paa Grund af en begyndende Hævelse.

Emanuel havde indtil dette Øjeblik staaet rolig med Hænderne paa Ryggen og set til. Han havde besluttet, at Hansine denne Gang skulde have sin Vilje fuldt ud, og skønt han havde ondt af Gutten, der sad med store Taarer i Øjnene og kæmpede for at bevare sin Standhaftighed, havde han ikke villet blande sig i Doktorens Undersøgelser. Men da Lægen nu trak sin Forbindtaske frem og af den udtog forskellige spidse og skarpe Instrumenter, var det ude med hans Selvbeherskelse.

„Er det virkelig nødvendigt?“ spurgte han i temmelig udæskende Tone.

Lægen saa forbavset op.

„Ja,“ sagde han kort, bad om varmt Vand, et Haandklæde og forskellige andre Ting, der tydede paa en Operation.

Emanuel stod tvivlraadig. Skulde han virkelig tillade dette gudløse Menneske at forgribe sig paa hans Søn? . . . Han vovede neppe at se paa Gutten, der ved Synet af Instrumenterne var bleven ligbleg og med sine Øjne anraabte ham om Beskyttelse. Men næsten endnu mere pinte det ham at være Vidne til den Tjenstivrighed, hvormed Hansine gik Doktoren tilhaande, den Koldblodighed, hvormed hun overgav sit Barn i denne Charlatans Hænder.

Da Doktoren nærmede sig med det første Instrument — en sylspids Sølvnaal — svandt den sidste Rest af Guttens Behjertet-